

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Έν Αθήναις φρ. 15.—Έν δε ταῖς ἑκαρχ. φρ. 16.—Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΔΑΜΑΙ

ΕΚ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ ΤΗΣ ΕΚ ΤΗΣ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑΣ ΤΗΣ ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Μαρτυρία Παλαμίδου

(Έκ Γόρτυνος, βου.λευτοῦ, χριστιανοῦ, ἔτων 40).

Διὰ νὰ λάβωμεν εἰς χεῖρας τὸ νῆμα τῆς ὅλης ὑποθέσεως πρέπει νὰ συνοψίσωμεν τὴν μαρτυρίαν τοῦ πρωταγωνιστοῦ ἐν αὐτῇ κ. Παλαμίδου, αἱ μετέπειτα δὲ μαρτυρικὴ θὰ ἔλθωσιν εἰς ἐπιχώρωσιν ἢ ἐξασθένησιν τῆς κεντρικῆς αὐτῆς μαρτυρίας.

Τὸ ὄφισμα τῆς σκανδαλώδους αὐτῆς δίκης τὸ ἐδανείσθη ὁ Παλαμίδης ἀπὸ τὸν μακαρίτην ἀρχιεπίσκοπον Θεμιστοκλῆ Ἀραβαντινόν, ὅστις εἶναι καὶ τὸ οἰκτρότερον αὐτῆς θύμα, διότι ἐνῶ ἔραγεν ὅλην τὴν περιουσίαν του ὑποστηρίζων ἐκ τῶν ἀληθινῶν κληρονόμων Ν. Τσιτσά, τὸν ψεύτικον, τὸν ψευδοτσιτσάν Στέργιον, — ἔχομεν βλέπετε ἐπανάλησιν τῆς περιωνύμου ἀγγλικῆς δίκης τοῦ Τίτσμπορν καὶ τοῦ ψευδοτίτσμπορν — ἀληθινόν δὲ Χλέκον, παρ' οὗ θὰ ἀπεζημιούτο πλουσιοπαρόχως, αἰφνης ἀδίκως κατηγορηθεὶς ὡς πλαστογράφος ἐφυλακίσθη καὶ ἀπέθανεν εἰς τὰς φυλακὰς ἐκ στενοχωρίας. Τοῦ θύματος αὐτοῦ πολλὰκις θὰ ἀνακύπη ὑπὸ τὴν πένην μας τὸ γυμνὸν κρανίον, ὥστε παρακλιθῶμεν τὸν ἀναγνώστην ἀπὸ τοῦδε νὰ λάβῃ σημεῖωσιν τοῦ πενήμου αὐτοῦ ὀνόματος.

Δικηγόρος τοῦ Ἀραβαντινοῦ ἦτο ὁ Παλαμίδης ἀπὸ τοῦ 1872. Ἡ δίκη αὐτῇ εἶχε καταστήσει ἢ μονομανία του τὴν ὁση μονομανία, ὥστε ὁ Παλαμίδης ὅ,τι τοῦλεγε τᾶπερνε γιὰ παραμύθια· διότι ὁ μὲν Ἀραβαντινὸς παραδάκι δὲν εἶχεν, ὁ δὲ Παλαμίδης δὲν ἦτο ἐκ τῆς τάξεως τῶν λογογράφων. Ὅτε κατὰ τὸ 1879 τοῦ ἀνευρίνωσεν ὅτι τὰ πράγματα ἤρχισαν νὰ λαμβάνουν σπουδαίαν τροπὴν, διότι οἱ ἀληθεῖς κληρονόμοι τῆς μεγάλης περιουσίας τῆς ἀποδωσάκης Ἑλένης Τσιτσά, μολόντες ὅτι ἐπεμ-

βαίνει εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὁ Περωτῆς, τοῦ ὁποίου ὄργανον εἶναι ὁ μέγας πρωθυπουργὸς Ἀλ. Κουμουνοῦρος, τὰ χρειάσθησαν, καὶ εἶνε πρόθυμοι νὰ ἔλθωσιν εἰς συμβιβασμὸν μὲ τὸν ἀντίδικον, τὸν Ψευδοτσιτσάν Στέργιον. Ὁ Ἀραβαντινὸς ἦτο ὅλος χαρὰ. Θὰ ἔπαιρνε πίσω ὅ,τι ἔξωδους, θὰ ἔπαιρνε καὶ ὅ,τι τοῦ ὑπεσχέθη ὁ Ψευδοτσιτσάς, ἐν ἣ περιπτώσει κερδισθῆ ἢ δίκη, καὶ θὰ ἦτο εἰς θέσιν νὰ κάμῃ καὶ φιλοδώρηματτα. Πτωχὲ Παλαμίδη, φαντάζομαι τὰ σκιρτήματά σου!

Ἡ ἀνάμιξις τοῦ Περωτῆ εἰς τὴν ἐξ ὑπερσαρκίας πάσχουσαν αὐτὴν δίκην συνδέεται μὲ τὸν ἰατρὸν τοῦ κόμματος κ. Πύρλαν. Διαμμένων ὁ Περωτῆς παρ' αὐτῷ συνέπεσε νὰ γνωρίσῃ κατὰ τὸ ἔτος 1877—1879 τὸν Δημ. Τσιτσά, (ἀδελφὸν τοῦ ψευδοκληρονόμου Στεργίου) καὶ δι' αὐτοῦ τὸν Στέργιον· μεταξὺ ἐνὸς ψευδοκληρονόμου καὶ τοῦ Περωτοῦ δὲν ἦτο δύσκολον νὰ συναφθῆ συναλλαγὴ ὁ πρῶτος ὑπεσχέθη ὠρισμένην ἀμοιβὴν εἰς τὸν δεῦτερον **τὸ χωρίον Ἀδάμεις**. Συνετάχθη δὲ καὶ συμβόλαιον, ὅπως καταθέτῃ ὁ κ. Παλαμίδης. Γιερατὶ δουλειὰς! Μοῦ δίνεις τῆς Ἀδάμεις καὶ σοῦ τελειώνω τὴν δίκην. Ἡ περιλάλητος ἐλληνικὴ δικαιοσύνη ἦτο σφικτοδεμένη εἰς τὸ πουργί τοῦ Περωτῆ.

Ἄλλ' ἐν τῷ Συμβολαίῳ κατεχωρίσθη καὶ ἐν μικρὸν παραμύθι, διὰ νὰ δικαιολογηθῆ ἐνὰ φοβερὸν ἐπειθεῖ, ἀπ' ἐκεῖνα τὰ δικαστικὰ ἐπειθεῖ, τὰ ὅποια ἐμοιάζουν τὰς μικρὰς ἀρπάγας τῶν λωποδυτῶν, δι' ὧν ἀρπάζουν ἐνδύματα, ὠρολόγια, πορτοφόλια κλπ. Ἐσημειώθη δηλαδὴ ὅτι εἶχε τάχατες ὁ Περωτῆς λαμβάνειν παρὰ τινος Καραμίζου, θεοῦ τοῦ Στεργίου, καὶ ὅτι τὴν ἀπαίτησιν ταύτην τὴν χρηματικὴν ἀνεγνώρισε βραδύτερον ὁ Στέργιος Τσιτσά καὶ πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ Περωτοῦ καὶ τῶν δαπάνῶν ἃς ἤθελε καταβάλλει διὰ τὴν προκειμένην δίκην, ἐξεχώρησε εἰς αὐτὸν τὸ χωρίον Ἀδάμεις, ἐνῶ ἡ δίκη ὑψίστατο ἐν ἑκκρεμῆς.

Ὁ Περωτῆς πλέον εἶχε πάρει εἰς ἐργολαβίαν τὴν δίκην. Πρὸς τοῦτο ἀνέλαβε καὶ ταξείδια εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, εἰς Λιβόρνον δηλαδὴ, ὅπου διέμενον οἱ ἀληθεῖς κληρονόμοι τῆς Ἑλένης Τσιτσά. Πρῶτην φοράν ἠθέ-

λῆσε νὰ τοὺς πείσῃ διὰ τὸν συμβιβασμὸν· ἀλλ' οἱ μεγά-
 πλουτοὶ ἐκεῖνοι οὕτε τὸν ἤξιωσαν προσοχῆς. Ἐπανελθὼν
 ἐβάλεν εἰς ἐνέργειαν τὰ κατὰ τὰς ἐκλογὰς λεγόμενα
 ἠθικὰ μέτρα. Κατ' ἄρθρον δηλαδὴ διὰ τοῦ γαμβροῦ του νὰ
 προστεθοῦν δύο τρεῖς ἐλαστικοὶ—ἀπὸ γκόμι,—Ἀρειο-
 παγίται, νὰ συστηθῇ νέον τμήμα—διὰ νὰ γράψῃ τὸ
 Ἔθνηκὸν Πνεῦμα ὅτι ὅταν εἶναι ὁ ἀρχηγὸς του εἰς τὰ
 πράγματα γίνονται ἐνέργειαι καὶ περὶ δικαστικῶν με-
 τὰρρυθμίσεων, ὅπως ἀπονέμονται ταχύτερον ἢ δικαιοσύνη
 —καὶ δι' ὅλων αὐτῶν τῶν μέσων δικασθείσης τῆς ὑπο-
 θέσεως ἐνώπιον τοῦ νέου τμήματος ἐξεδόθη προδικαστικὴ
 ἀπόφασις ἐπὲρ τοῦ Ψευδοτοσίτσα Στεργίου.

Ταύτην παραλαβὼν ὁ Περρωτῆς ἀπέηλε τὸ δεύτερον
 εἰς Λιθόρρον, παρουσιάσας αὐτὴν εἰς τοὺς ἀληθεῖς κλη-
 ρονόμους ὡς ψηλαφητὸν τεκμήριον τῆς παντοδυναμίας
 του, νὰ δοῦν οἱ κύριοι πλοῦσοι μὲ ποῖονα ἔχουν νὰ κά-
 μουν. «Τοῖς ἀπέδειξε, λέγει ὁ Παλαμῆδης διὰ τῆς ἀπο-
 φάσεως αὐτῆς ὅτι εἶχον πεπλανημένην ἰδέαν, ὅτι δὲν ἦτο
 ἠδυνάτων νὰ γαθῆ εἰς τὰ δικαστήρια ὑπόθεσις, εἰς ἣν
 ἦτο ἀναμεμιγμένος ὁ Περρωτῆς, ὁ ὅποιος διήρθε τὸν
 Κουμουνδούρου, ὁ δὲ Κουμουνδούρος τὴν Ἑλλάδα, καὶ
 «τοὺς ἠπειλήσεν ὅτι ἂν δὲν ἐνέδιδον θὰ ἔχανον καθ' ὅ-
 λωκληρίαν τὴν δίκην ὡς πρὸς τὴν ὅλην περιουσίαν.»

Τὸ γκατρικὸ ἐδόουλεψ· οἱ Τοσίτσαι ἐτρόμαξαν τὸν
 Περρωτῆν· προσεκάλεσαν ἀμέσως οἱ ἀριστοκράται κληρο-
 νόμοι τῆς Ἑλένης Τοσίτσα τὸν πτωχὸν Χλέον, τὸν Δη-
 μήτριον Τοσίτσαν, εἰς τὸν ὅποιον ἐκ γεννητικότητος ἐπέ-
 τρεψάν νὰ φέρῃ τὸ ὄνομα αὐτοῦ, διὰ νὰ ἔλθουν εἰς συμβι-
 βασίον. Ὁ Δημήτριος πράγματι μετέβη καὶ ἐκεῖ ἐνθαρ-
 ρύων τὸ θυμὸν του, τὸν Ἀραβαντινὸν, ὅστις ἤρχισε νὰ
 πάσῃ ἀπὸ τὴν κοιλίαν, τῷ ἔγραψεν ὅτι «τοῦ ἐτοιμάζει
 καταπλάσματα ἀπὸ πεντακοσάρικα.»

Ὅταν ἐπανῆλθεν ὁ Δημήτριος—διότι εἶχεν ἀποθάνει
 ἐν τῷ μεταξύ ὁ Στέργιος καὶ κληρονόμησε τὴν δίκην ὁ
 ἀδελφὸς του Δημήτριος—ὁ δυστυχὴς Ἀραβαντινὸς εἴητε
 ἀλλὰ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωσίας, ὅτι τὸ
 παρ' αὐτοῦ συμβόλαιον ἐπίσημον ἀναγνωρίζον τὴν μερίδα
 ἐν ᾗ εἶχον συμφωνήσει, ἂν καὶ εἶχεν εἰς χεῖρας του ἔργο-
 γράφον ἰδιωτικὸν ἐκ μέρους τοῦ ἀποθνήσκοντος Στεργίου,
 οὗ οὐκ ἀνεγνωρίζετο κύριος ὠρισμένου μέρους τῆς διεκδι-
 κομημένης κληρονομίας μετὰ τὸ πέρας τῆς δίκης. Ὁ Δη-
 μήτριος, ἀνέβαλλεν, ἕως ὅτου ἐπέηλε βῆξις μετὰ τῶν
 δού, καὶ ὁ Ἀραβαντινὸς ἠναγκάσθη νὰ ἐγείρῃ ἀγωγὴν
 κατ' αὐτοῦ ἐπὶ τῇ βίβσει τοῦ Στεργίου καὶ νὰ ἐπιβῆλῃ
 προσημεΐωσιν (εἶδος ἐλαφροῦς υποθήκης) ἐπὶ τῆς ἀλ-
 λης κληρονομικῆς περιουσίας καὶ ἐπὶ τοῦ χωρίου Ἀδα-
 μαις.

Τὰ πράγματα βλέπετε περιπλέκονται· ἔχομεν ἀληθεῖς
 μυθιστόρημα· καὶ εἴμεθα ἀκριβῶς εἰς τὴν δέσιν του.
 Ὑποθηκοφύλαξ ἦτον ὁ Παγώνης, τοῦ Κουμουνδούρου
 προστατευόμενος καὶ παρ' αὐτοῦ διορισθεὶς, ὡς ἐκ τούτου
 δὲ, καίτοι κατεχωρίσθη ἡ προσημεΐωσις, δὲν ὑπέγραψεν
 αὐτὴν ὁ υποθηκοφύλαξ ἐπὶ μίαν ἢ δύο ἡμέρας, μέχρι οὐ
 λάβῃ γνῶσιν τοῦ τε ἐγγράφου καὶ τῆς προσημεΐώσεως καὶ
 ὁ Περρωτῆς, καὶ ὁ Κουμουνδούρος καὶ ὁ Δ. Τοσίτσα,
 καθὼς καὶ ἔλαβον γνῶσιν καὶ ἐνήργησαν τὴν κατασχέσιν
 τοῦ ἐγγράφου ὡς πλαστοῦ παρὰ τῷ υποθηκοφύλακι καὶ
 κατήγγειλαν τὸν Ἀραβαντινὸν, ἐπέπληξαν δὲ καὶ τὸν
 Παγώνην διὰ τὴν νὰ καταχωρίσῃ τὴν προσημεΐωσιν καὶ
 ἠναγκάσασιν αὐτὸν νὰ μὴ τὴν ὑπογράψῃ, ἀλλ' αὐτὸς τὴν
 ὑπέγραψε μετὰ μίαν ἢ δύο ἡμέρας.

Ἄλλ' ὁ μάρτυς Παλαμῆδης νομίζει ὅτι τότε ὑπέγραψε

τὴν προσημεΐωσιν ὁ Παγώνης, ὅτε ὁ μακαρίτης Ἀραβαν-
 τινὸς ἠναγκάσθη νὰ δώσῃ ἐγγράφον πρὸς τὸν Κουμου-
 νδούρου καὶ Περρωτῆν ὅτι παραιτεῖται πάσης ἀξιώσεως
 του ἐπὶ τοῦ χωρίου Ἀδαμαις. Αὐτὰ συνέβαινον κατὰ τὸ
 1880.

Ὅριστε τώρα καὶ ἐν ἐπιπέδιον.
 Καθ' ἣν ἐποχὴν ἦλθεν εἰς βῆξιν ὁ Τοσίτσα πρὸς τὸν
 Ἀραβαντινὸν, ἡ σύζυγος τοῦ τελευταίου ἔχουσα ἀπόφα-
 σιν κατὰ Τοσίτσα, ἀνω τῶν δραχ. 15,000, συνέλαβε τὸν
 Δ. Τοσίτσαν καὶ ἐπροσωποκράτησεν αὐτόν· οὐδεμίαν ὁμῶς
 ἡμέραν ἔμεινεν ἐν τῇ φυλακῇ ὁ Τοσίτσα, διότι ὁ ἐπι-
 στάτης, ἄνθρωπος τοῦ Κουμουνδούρου, ἀφῆκεν αὐτὸν ἐλευ-
 θερον. Ἔως ὅτου ὁ Τοσίτσα κατώρθωσε νὰ εὐρῇ τὸ με-
 γαλύτερον ποσὸν τοῦ χρέους, 10,000 δρ. καὶ νὰ τὸ πλη-
 ρώσῃ εἰς τὴν κυρίαν Ἀραβαντινοῦ, ἦτις συνέησε ν' ἀ-
 ποφυλακισθῆ.

Παρὰ δὲ τοῦ Ἀραβαντινοῦ ἐπληροφόρηθον, λέγει ὁ
 μάρτυς Παλαμῆδης, ὅτι ὅπως εὐρῇ γρήματα, ὁ Τοσίτσα
 ἔλαθεν εἰς συναλλαγματοκτικὴν ἐκ δρ. 10,000 περίπου τὴν
 ὑπογραφήν τοῦ κ. Κουμουνδούρου, δὲν ἤξεύρω δὲ ποῦ
 ἐξηργωρῆθῃ ἡ συναλλαγματοκτικὴ καὶ ἐπληρώθη τὸ γρήμα.
 Ταῦτα συνέβησαν πρὸ τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς τοῦ Ἀ-
 ραβαντινοῦ καὶ τῆς ἐγγραφῆς τῆς προσημεΐώσεως, ὡς ἐν-
 θυμούμαι. Ἐκ περιεργείας ἠρώτησα τὸν Ἀραβαντινὸν
 πῶς ὁ κ. Κουμουνδούρος ἐγορήγησε τὴν ὑπογραφήν του
 εἰς τὸν Τοσίτσαν, ὁ δὲ Ἀραβαντινὸς μοι εἶπεν ὅτι ὁ κυ-
 ρίως ἐνδιαφερόμενος εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ χωρίου Ἀδα-
 μαις καὶ τὴν διεκδικησὴν τῆς κληρονομίας, ἦτον ὁ Κου-
 μουνδούρος καὶ εἰς αὐτὸν ἀνήκεν ὡς ἀμοιβὴ τὸ ρηθὲν χω-
 ρίον Ἀδαμαις. Βραδύτερον, μετ' ἀπορίας μου ἔμεινον καὶ
 ὅτι δι' ἐπίσημου συμβολαίου τὸ χωρίον Ἀδαμαις ἐδώ-
 ρητο ὑπὸ τοῦ Περρωτοῦ κατὰ μὲν τὸ ἐν τρίτον εἰς τὸν
 κ. Κουμουνδούρου, κατὰ δὲ τὸ λοιπὸν εἰς τὴν Μαριγῶ
 καὶ τὴν Μαριγῶν, καίτοι ὄχι μόνον ὁ Κουμουνδούρος ἐγνώριζεν,
 ἀλλὰ τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωσίας, ὅτι τὸ
 ἐν λόγῳ κτήματι εἶχε περιέλθει εἰς τὸν Περρωτῆν ἐξ ἔργο-
 γράφου καὶ ἐπομένως εἰς ἐμὲ ἢ ἀπορίας ἦτο τὸσφ
 λαθίας δίκης καὶ ἐπομένως εἰς ἐμὲ ἢ ἀπορίας ἦτο τὸσφ
 λυτῶς ἢ ἐξ ἐργολαβίας δίκης ἀποκτήσας περιουσίας,
 πολλῶν μᾶλλον εἶναι ἀπηγορευμένη διὰ τὸν Πρόεδρον Κυ-
 βερνήσεως.»

Ἡ κατάθεσις τοῦ Παλαμῆδῃ εἶναι τὸ κέντρον, περὶ ὃ
 στρέφονται ὅλαι αἱ ἄλλαι μαρτυρίαι. Διὰ τοῦτο καὶ κα-
 τ' ὀρθώσαμεν νὰ τὴν ἐκθέσωμεν πλατύτερον. Εἰ καὶ ὁ κ.
 Παλαμῆδης διὰ γεγονότων καὶ συμβολαίου καὶ ἀποδεί-
 ξων ὠμίλησεν, οὐχ ἦττον οἱ κατόπιν μάρτυρες θὰ μᾶς
 βοηθήσουν πρὸς ἐκτίμησιν τῶν λόγων τοῦ Παλαμῆδῃ,
 ὅστις διατρέχει κατ' αὐτὰς τὸν κίνδυνον νὰ προσλάβῃ ἐν
 ἐπιθέτον, νὰ ὀνομασθῇ δηλαδὴ ἡ Παλαμῆδης ὁ Ἀποκα-
 λυπτῆς ἢ Παλαμῆδης ὁ Συκοφαντής.

Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς βραχέως περιλήψεως καὶ ἀ-
 πομνημονεύσεως ὅλων τῶν ἐν τῇ Ἐξεταστικῇ Ἐπιτροπῇ
 κατατεθέντων, οἱ ἀναγνώσται τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** θὰ
 σχηματίσωσι κρίσιν περὶ τοῦ πῶς καὶ διατί νῆξῃθη κατὰ
 ἐν χωρίον ἢ κτηματοκτικῇ, ἀλλὰ καταχρεωμένη, περιουσία
 τοῦ Γλυκυτάτου.

Μαρτυρία Δ. Τοσίτσα.

(Ἐκ Μεταόου, δικηγόρου, χριστιανοῦ, ἔτων 51).

Ὁ Δ. Τοσίτσα ὁμολογεῖ καὶ αὐτὸς ὅτι προκειμένου
 περὶ τὸσφ μεγάλης δίκης, τὴν ὅποιαν εἶχεν ἐγείρει ὁ ἀ-
 δελφὸς του Στέργιος, ὁ Ψευδοτοσίτσα, ὁ μακαρίτης Γ.
 Περρωτῆς τῷ προσέφερε τὴν γλίαν του, ἀφοῦ δὲ παρηλ-
 θε ἀκριτὸς καιρὸς, ἠγείρεν ἀξιώσεις, προκειμένου περὶ
 δίκης ἐχούσης ἀντικείμενον μεγάλην περιουσίαν, ὁ δὲ ἀ-
 δελφὸς του δὲν ἔκρινε συμφέρον νὰ ἀποκτήσῃ ἔγγραφον τὸν
 Γ. Περρωτῆν καὶ διὰ τοῦτο, μετὰ πολλὰς ἀπειτήσεις
 ἐδωκεν εἰς αὐτὸν ἐγγράφον ἐμφαιρόντα ὄθεν δάειον ὑπὸ
 ὄρον τῆς ἐπιτυχίας τῆς δίκης ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ καὶ τοῦ
 Ἀλεξ. Κουμουνδούρου, ἀπὲρ ἐγγράφου ἰδίᾳ χεῖρι γεγραμ-
 μένα ἀπὸ τὸν μακαρίτην Στέργιον, ἀποβιάσασα τὸ
 1874, τὰ ἔχει ἀκόμα ὁ μάρτυς, ὅστις βεβαίως καὶ τὸ
 ἄλλο ἐγγράφον ὅπερ κατέθεσεν ὁ Παλαμῆδης, τὴν ἄλλην
 ἐκείνην βρωμοδουλειᾶν, ὅτι ἕνας θεῖος τῶν ἀδελφῶν Το-
 σίτσα Καρμαῖτος χρεωστοῦσε εἰς τὸν Περρωτῆν, ὅστις
 οὕτε κημίαν ἐπιχείρησιν εἶχε κάμει ποτὲ ἐν Ἑλλάδι,
 καὶ πένης ἀπέθανεν, ὥστε κἀνεις λόγος δὲν ὑπῆρχεν νὰ
 ἀναγνωρίσῃ ὁ Στέργιος Τοσίτσα χρέος τοῦ θεοῦ του,
 τοῦ ὁποῦ μάλιστα δὲν ἦτο καὶ κληρονόμος, πρὸς τὸν
 Περρωτῆν. Ὁ μάρτυς ἐφοβεῖτο ὅτι διὰ τοῦ ἰδιωτικοῦ
 ἐκείνου ἐγγράφου ὁ Περρωτῆς θὰ ἐγίνετο συνιδιοκτήτης
 του κατὰ τὸ 1/6, ἐπομένως θὰ ἐλάμβανεν 800,000 δρ.
 Ἡ βούκα δὲν ἦτο μικρῆ. Ἡναγκάσθη ἐπομένως νὰ συν-
 τάξῃ αὐτὸς ἄλλο συμβόλαιον, διὰ τοῦ ὁποῦ ἀπηλλάγη
 μὲν τῆς ὀχληρᾶς συνιδιοκτησίας τοῦ Περρωτοῦ, ἔμεινε
 δὲ—καὶ μένει κατὰ τὸν μάρτυρα—ἐπίδικον μετὰ τῷ αὐ-
 τοῦ, τοῦ Α. Κουμουνδούρου καὶ τῆς Μαριγῶς Χατζίσκου
 τὸ χωρίον Ἀδαμαις.

Κατόπιν (τὸ 1879) ἐπέηλεν ὁ συμβιβασμὸς τοῦ μάρ-
 τυρος μὲ τοὺς πραγματικοὺς κληρονόμους τῆς Ἑλένης

Τοσίτσα, ἀλλὰ κατὰ τὸν συμβιβασμὸν δὲν μπορούσε νὰ
 ἐκχωρήσῃ ὁ μάρτυς κἀνὲν κτήμα, πρὶν ἢ λάβῃ ὀριστι-
 κῶς πέραν ἢ δίκην, ἐπομένως οὕτε τὸ χωρίον Ἀδαμαις,
 διὰ τὸ ὅποιον ἔτρωγε τὰ σίδερα ὁ Περρωτῆς.

Τί γίνεται λοιπὸν; Μεσολαμβάνει ἡ προσωποκράτησις
 τοῦ Δημητρίου Τοσίτσα ὑπὸ τῆς Κυρίης Ἀραβαντινοῦ, ὁ
 Περρωτῆς βλέπων αὐτὸν εἰς τὴν ἀνάγκην, τοῦ παρου-
 σιάζει ἐγγράφον ἐπὶ ἐγγράφον, παρηχωρήτηρι τῶν Ἀ-
 δαμῶν, ὡς ὁ Μεριστορελῆς εἰς τὸν Φόουστ, παρηχωρη-
 τήρι τῆς ψυχῆς του, τὰ ὅποια κατ' ἀρχὰς ἤρνετο νὰ
 ὑπογράψῃ, εἶτα ὅμως ὑπέγραψε, διότι ὁ Κουμουνδούρος καὶ
 ὁ Περρωτῆς, ὁ μὲν ἐκδώσας, ὁ δὲ ὀπισθογράφας συναλ-
 λαγματοκτικῆν, τὸν εὐκόλυναν μὲ ἐξήμιση χιλιάδας δραχμᾶς
 καὶ τὸν ἐβγάλαν ἀπὸ τὴν φυλακὴν.

Διὰ τοῦ ἐγγράφου, τὸ ὅποιον ὑπέγραψεν ὁ μάρτυς, ἐνοι-
 κιάζε τὸ κτήμα Ἀδαμαις πρὸς τὸν τότε ὑπαστυνόμενον
 Γαίγιζαν, κουμπάρον τοῦ Περρωτοῦ. Ὅλα δηλαδὴ
 κουμπάρικα, συγγενολογία καὶ ἐξουσία!

Ἐδῶ ἀνοίγει κεφάλαιον μυθιστορηματικῆς περὶ τοῦ πῶς
 διὰ μᾶς ἐπιστολῆς ἐνοικιαστηρίου καὶ δι' ἐξήμιση χιλ.
 δραχ. γίνεται εἰς ἰδιοκτητῆς κτήματος 300,000 δραχμῶν.
 Διότι τῇ ἰδίᾳ ἡμέρᾳ κατὰ τὸ 1879 εἰς ἐν Συμβολαιο-
 γραφεῖον Πειραιῶς, ὅπου ἦτο ὑπαστυνόμενος ὁ Γαίγιζας,
 ὑπεγράφετο ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ἐνοικιαστήριον τοῦ κτήμα-
 τος Ἀδαμῶν εἰς τὸν Γαίγιζαν καὶ δωρητήριον τοῦ αὐ-
 τοῦ κτήματος ἐκ μέρους τοῦ Γ. Περρωτοῦ πρὸς τὸν Α.
 Κουμουνδούρου καὶ τῆς Μαριγῶς Χατζίσκου.

Ἐννοεῖτε μόνον τις πῶς ἡ ἐνοικίασις ἐγίνε κατόπιν
 ἰδιοκτησίας, διότι ὁ Γαίγιζας δὲν ἐπλήρωσε ἐνοικίον εἰς
 τὸν μάρτυρα, ἐναχθεὶς δὲ εἰς δίκην ἔφερε μάρτυρας τοῦς
 Α. Κουμουνδούρου καὶ Μαριγῶ Χατζίσκου, οἵτινες εἶπαν
 τί ἐνοικίον ζητεῖ ὁ Δημήτριος Τοσίτσα, ἀφοῦ τὸ κτήμα
 ἦτο δικό τους. Ὅλα αὐτὰ ὅμως ἐγίνοντο τῇ βοηθείᾳ καὶ
 ἀντιλήψει τῶν ἐλληνικῶν δικαστηρίων, τὰ ὅποια ἀπονέ-

ΕΠΦΥΛΛΙΣ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΙΑΝΙ.

1862

(Ἰδι ἀριθ. 294).

Ζήτη ὁ Γαριβάλδης.

- Τί τρέχει; ἐρωτῶ τὸν ἀδελφὸν τῆς Ἑλένης ἄμα τῆ
 συναντήσεαι μας, ἀρχισε ἡ διαδήλωσις;
- Ναι. . . . Καλὰ καὶ σ' εὐρέθη, ἀπάντη ἐκεῖνος ἐν
 βίξ. Καθήμεν, θὰ μὲ ὑποχρεώσῃς πολὺ, θὰ τὸ θεωρῶ χά-
 ριν, πάρε τὴν Ἑλένην καὶ πέταξέ την μὴ στιγμῆ εἰς τὸ
 σπίτι. Ἐγὼ, εἶνε ἀνάγκη νὰ πάω στὴ διαδήλωσι. Ἄσιν-
 τε, καθήμεν.
- Ἔτσι αἰ; Καὶ ἐγὼ ποῦ ὑπέρεσα τὸν διάλό μου
 ὡς ποῦ νὰ φθάσω ἕως ἐδῶ δὲν θὰ πάω;
- Πήγαινε σὺ, καὶ προφθάνε; νὰ γυρίσης.
- Μπα, μπα! Αὐτὸ μόνον δὲν γίνεται. Πήγαινε
 τὴν σὺ.
- Μὰ κάμε μου τὴν χάριν.
- Μὴ χάνεις τὰ λόγια σου τώρα.

— Ὁ μ' ἀφήσατε μόνη μέσα στὸ δρόμο τέτοιον ὄρα;
 ἐρωτᾷ ἀπελπίς ἡ Ἑλένη καὶ μετὰ κλαυθμηρᾶς σχεδὸν
 φωνῆς.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἠκούσθησαν παρὰ τὴν Ὠραίαν
 Ἑλλάδα ζωηρόταται ζητωκραυγαί.

Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι αὐτῶν ὁ Γεώργιος, ὁ ἀδελφὸς τῆς
 Ἑλένης καὶ συμφοιτητῆς μου τρέπεται τροχάδην εἰς
 φυγὴν, ἀφοῦ εἰς ἐμὲ μόνον μετὰ τῆς Ἑλένης.

- Καὶ τώρα τί κάμουμε; τὴν ἐρωτῶ.
- Νὰ μὲ πάς σπίτι. Ποῦ θὰ μ' ἀφήσης;
- Μὰ, κυρία Ἑλένη, ἐγὼ ἔκχωα κουρὰ στὸ σπίτι
 μου γιὰ νὰ ἔλθω στὴ διαδήλωσι. Ἰδοῦ, ἔχω καὶ τὸ κερί
 μαζὺ μου. Τσακώθηκα μὲ τοὺς χωροφύλακας, μὲ τὴν Ἀ-
 φροδίτη καὶ τώρα στὴ μέση τοῦ δρόμου θὰ ἐμποδισθῶ;
- Πάμε, καὶ δὲν θὰ μετανοήσης. . . . Ἐγὼ νὰ σοῦ
 πῶ καὶ ἐν λόγῳ. . . . Ἀκουσέ με. . . Δὲν θὰ χῆσης.
- Καλὰ, ὅλα αὐτὰ τὰ λέμε ἄλλοτε.
- Ἐλα, καλὲ τώρα.

Καὶ μ' ἔλαθεν ἐκ τοῦ βραχίονος. Σύρουσά με δὲ σχε-
 δὸν μου ἔλεγε:

- Πάμε. . . Ὁ μ' κάμωμε κ' ἐνα μεγάλο κύκλο, ἔτσι,
 ἀπὸ κεί ἀπὸ πάνω ποῦ δὲν εἶνε καὶ ἄνθρωποι. Ἀκουσέ
 με. Ἐλα, ἔλα!
- Ἡ γειτόνισσά μου Ἑλένη ἦτο κόρη εἰκοσκατῆς.
 Ἀνάστημα εἶχε μέτριον καὶ σύμμετρον. Σῶμα κάπως
 εὐτρεπῆς καὶ κόμην πλουσίαν καὶ μαζύρη.

Ζουσαν τὴν ὄριμον κόρη ἀπὸ τῆς τρελλῆς παιδὸς καὶ τῆς ζωηρᾶς μερίσκου.

Τὰς διηγήσεις τῆς θᾶ τὰς ἐθέσωμεν ὅπως τὰς ἠκούσαμεν, φέρδην μίγδην, χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος, χωρὶς γεωγραφικὴν οὔτε χρονολογικὴν ἀκριβοσίαν· τὰ δὲ ὅμοια ἔτη δὲ αὐτὴν δὲν ἔχουν σταθμούς, δὲν ἔχουν ὄρια· εἶναι ὡς μίαν μακρὰ συνεχῆ ἡμέρα καὶ μίαν μακρὰ συνεχῆ νύξ πλήρως παρατεταμένης πάλης, φευγιῶν, κυνηγητοῦ, κρυψιμῶν, βαρυσμῶν, καρδιασμοῦ, χοροῦ, τραγουδιῶν, σφαχτῶν, κρᾶσιῶν, ἀγρυπνιῶν, κτυπημάτων.

Κάθε δέκα μέρας ἡσυχία δὲν εἶχαμε. Μέρα νύχτα στὰ βουνά. Ὅταν βρῖσκαμε ψωμί, τρώγαμε, ὅταν δὲν βρῖσκαμε, περνούσαμε μὲ τὰ πλατανόφυλλα, τρεῖς μέρας καμμιά φορὰ θεονήστικοι. Στρατὸς καὶ στρατός. Πολεμοῦσαμε καὶ μ' ἐκατὸ πολεμοῦσαμε καὶ μὲ τρακόσους· καὶ μὲ τετρακόσους.

Μία μέρα σ' ἓνα βουνό ἀπάνου τὸ κερκοῦλι ἀποκοιμήθηκε. Ἀπὸ μακρὰ εἶδαμε νᾶρχεται ἀσκέρι. Ὅλο Ἀρβανίταις. Ἀσημικὰ ἐμεῖς, ἀσημικὰ ἐκεῖνοι. Τοὺς πύραμα γιὰ δικούς μας. Τοὺς σφύριζα κλέφτικα. Κ' ἀρχίσαμε τὴν κούβεντα.

- Χὰ, βρὲ, ποιοὶ εἰσάστανε;
- Ἐμεῖς ἐπαναστάταις.
- Κ' ἐμεῖς ἐπαναστάταις!
- Μπέσα γιὰ μπέσα.

Ὁ; ποὺ πλησιάσαμε καὶ ἀρχίζουν αὐτοὶ ἀδειάζουν μιά μαπατάρια κατεπάνω μας. Τοὺς νιώσαμε πῶς ἦσαν Τούρκοι, ἀρχίζουμε φωτιά. Σημαδεύω ἓνα καὶ πᾶρτον κάτω τὸν Ἀρβανίτη. Ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα θὰ μὲ πιάνανε ζωντανά. Μὲ τὸ σπαθὶ μου ἀνοίξα δρόμο. Τὰ μανίκια μου εἰςσφαγιάσαν. Γίνηκαν κομμάτια ἀπὸ τὰ βόλια· μὰ ἀπὸ κρέας τίποτα. Ὁ; ποὺ βρέθηκα σὲ μιά βερματαρία. Σ' ἓνα

ἢ κερδοῦλά σου.

— Ἐννοία σου, καὶ δὲν ἀκούει ὁ Θεὸς τῆς κατάρεις σου, εἶνε πολὺ ἤπλά.

— Κατάρεις γονέων, ὄργη θεοῦ.

— Πρίτσε!

— Ἀχ, ποὺ νὰ μὴ φθάσῃ νὰ σὲ βρῆ τὸ βράδυ. Τὸ σάββανό σου νὰ κόφτω καὶ νὰ σὲ μοιρολογῶ.

— Ἀεῖντα, γεροξκουτιάρη, ξεμωραμένη, λαδικό. Φουφούτρα, ποὺ πλέον δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται.

— Ὅπως ἔβριζεις τὴ μάνα ποὺ σὲ γένναγε, ἔτσι νὰ σὲ ἔβρισουν καὶ τὰ παιδιὰ σου.

— Ἄν κἀνὼ τέτοια παιδιὰ, σὰν τὰ δικὰ σου, κελὰ νὰ μοῦ κἀμουν.

— Καὶ ποῖά εἶνε τὰ παιδιὰ μου; Δὲν εἶσαι καὶ σύ; Κακοκνατεβραχμμένη. Στοματοῦ.

— Τέτοια ἀνατροπὴ ποὺ μοῦ δόσατε, τέτοια σὰς κἀνὼ.

— Νὰ μὴ τὸ γῆ ἢ κούτρα.

— Ἐξέρω γῶ, νὰ φυλάξω τὸν ἑαυτὸ μου κελλίτερη ἀπὸ κἀθε ἄλλη, καὶ συμβουλή δὲν θέλω.

— Ὁ διάβολος ἔχει πολλὰ ποδάρια.

— Δὲν βλέπεις ἢ Ἀρροδίτη, τί ἐπαθε, ποὺ κἀθε μέρα μαλλιοκουδραγιάζεται μὲ τὸν ἀντικρυνὸ μας. Ἦ ἐκεῖνος δὲν εἶνε ἀνδρᾶς;

— Ἄς τὴν καμαρώνουν ποὺ τὴν ἔχουν. Ἐσὺ δὲν πρέπει νὰ γίνεσαι τὸ κακὸ παρδαίγμα.

— Ναι, γιὰτί θὰ μοῦ κοπῆ ἢ τύχη. Ὅποιος θέλει,

λάκκο μέσα. Ὁ; τὸ λακμὸ μέσα στὸ νερό. Βγήκα ἀπὸ τὸ λάκκο. Περπάτησα πολὺ, πολὺ. Δεξιὰ, ζερβιά, κατὶ λυκότρupes.

Εἶχαμε καθούλι (τόποι στυατησεως) ν' ἀνταμωθούμε· μὰ δὲν εὑρισκα τὰ συντρόφια μου. Τρεῖς μέρας καὶ τρεῖς νύχταις περπάταγα μονάχος μὲς τοὺς λόγγους. Ὁ; ποὺ ἦρα ἓνα τσομπάνη, μέσα σὲ μιά καλύβα.

Τὶ εὔμορφα ποὺ διηγεῖται τὴν συνάντησίν της μὲ τὸν τσομπάνη, εἰς τὸν ὁποῖον ἐννοοῦσε νὰ ἐπιβάλλῃ τρόμον, πρῶτον διὰ νὰ μὴ τὴν προδώσῃ—διότι αὐτοὶ οἱ τσομπαναρῆται προδίδουν σ' τὰ γιερά— κ' ἔπειτα νὰ τῆς φέρῃ κατὶ νὰ φάγῃ. Καὶ τί εὔμορφα κοροϊδεύει τὴν ὑγρὰν ὡς ὄρρον γλάκτος λιάπινη προφορὰν τῶν παιμένων.

- Χὰ βρὲ τσομπάνη, μπάς καὶ φανῆκαν ἀπ' ἐδῶ κλέφταις;
- Ἄν φάνικαν κλιέφταις;
- Ποιὸς καπετάνος τουφεκόντανε;
- Ἄμ ἀκουσα πῶς βέριεσαν τὸ Σπανοβαγγέλι!
- Σπανοβαγγέλης ἦτο αὐτὴ.
- Οἱ λύκοι οὐρλιούντο. Νὰ μὴ δῆς τὸν ἐχθρό σου σὲ μιά τέτοια ἀράδα! Χιόνι, κκὺ, κρῦο. Ἐκεῖ ποὺ τίναζε τὸ χιόνι ἀπ' τὰ ἀγκάθια, νὰ, ὦπ, ὦπ, ἓνα ζαρκαδι. Ξετινάθηκα σ' τὸ ποδάρι. Φοβήθηκα μὴν ἦτανε λύκος.
- Ἄ! μωρὲ, ἐσεῖς εἶσατε ποὺ χαλνάζτε τοὺς ἐπαναστάταις.
- Ὁχι, κύρ καπετάνιο, ἐμεῖς εἶμαστε φτωχοὶ, κκ-λλοὶ ἄθρωποι!

Καὶ ἤρξισε νὰ φωνάζῃ διάφορα ὀνόματα ἐπαναστατῶν, διὰ νὰ τοῦ ἐμπνεύσῃ φόβον, ἔως ὅτου κατῴρθωσε νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ τῆς φέρῃ σφαχτὰ, ἐνῶ αὐτὴ ἔμεινε μόνη.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως διότι δὲν δύνανται νὰ τακτοποιήσῃ τὰς ἀνκμνήσεις τις ἴσως νὰ διηγῆται ἐπὶ

ἄς μὲ πάρῃ, κἀνένα δὲν θὰ παρακκλέσω.

— Πολὺ ψηλὰ ἔχεις σηκωμένη τὴ μύτη καὶ θὰ σοῦ τὴν κατεβάσῃ ὁ Θεός. Δὲν βλέπεις; Κοντεύουμε νὰ σὲ βάλουμε στὸ ράφι. Τέρε ὁ κόσμος δὲν τηράζει· μορφαῖς. Θέλει νοικοκυρῶσύνη. Φρονιμάδα καὶ νεότης.

— Ἐγὼ ἠλικιάν.

— Τὸ νινί! Οὐά, οὐά. Θέλεις τζιτζί. Νὰ σοῦ πάρωμε καὶ ἓνα καρτσάκι νὰ κἀνης στρατὰ; Στρατὰ τὸ νινί, στρατὰ, στρατὰ.

— Ἐτσι μούρχεται νὰ σηκώσω τὸ χέρι μου, νὰ σοῦ δώσω μὲξ, νὰ σοῦ βγάλω τὰ δυὸ δόντια ποὺ σοῦμειναν.

Καὶ τὰυτὰ εἰπούσα κατῆλθε καὶ κάθισε στὴ μπόρτα, γιὰ τὸ γινάτι τῆς μάνας της.

Ὁ; παρατηρεῖτε, ἢ ἀνατροπὴ τῆς γειτόνισσας μου Ἐλένης ἀπέγχε πολὺ τῆς λεπτῆς λεγομένης.

Ἦτο τρελλεκρόριστο.

Ἐπανέρχομαι ὅπου εἶμῃθα.

Ἦ Ἐλένη, λαθοῦσα τὸν βραχίονά μου, προσεκολλήθη εἰς τὸ πλευρὸ μου ἀνασπᾶστωσ καὶ μ' ἔσυρε πρὸς τὰ ἔμπρὸς χωρὶς νὰ θέλω.

— Ἀκουσε, Ἐλένη τῆς εἶπα, ἀνθιστάμενος, αὐτὸ δὲν εἶνε τρόπος. Μὲ βλέπεις. Νὰ πᾶν ὅλοι κ' ἐγὼ νὰ μὴν ἔμαι. Ὁχι, εἶνε ἀδύνατον. Θὰ πᾶω.

— Κ' ἐμένα;

— Δὲν ξέρω . . . Ἐμπκ σὲ μὲξ ἀμαξῆ καὶ πήγαινε.

— Καὶ μ' ἐμπιστεύεσαι σ' ἓνα ἀμαξηλάτη;

ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ

Κύριον «Μη Χάνεσαι».

Ἐπῆγα γιὰ νὰ ἰδῶ τὸ πανηγύρι τῶν κυριῶν ὑποδημα-τοποιῶν. Τὸ εἶδα. Ὅλοι μεθυσμένοι ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Παππαδημήτρης τῆς Ρόμης, ὅστις ἔσυρε τὸν σαρτὸ ψάλλον, οὐχὶ πλέον παππαδίστικα, τὸ Ἐρη—ἔρη—γοῦ—λά μου. Ἐνα δουλικὸ νοστιμοκαυωμένο ἦτο ἀντικειμε-νον τῆς γενικῆς ἐπιθεωρήσεως. Ἐβγάλαν λόγους, ἐπαί-ξαν γροθιαῖς, εἶχον βιολιὰ, ἀμάξες, καὶ ἔφυγον μεθυ-σμένοι. Ἐν συντομίᾳ ἐγένετο ἐκεῖ τοῦ Κουτρούλη τὸ πα-νηγύρι, τὸ ὁποῖον ἐν λεπτολογίᾳ θὰ σὰς τὸ περιγράψω μεθαύριον, διότι σήμερον εἶμαι ἀκόμη μεθυσμένος. Ἐγὼ πολλὰ περιέργη θὰ γελᾶσῃς.

Παλιάνθρωπος.

ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ.

Τὰ νέκ τῆς Αἰγύπτου διαβάζω ὁλοένα, καὶ λέω: νὰ μπορούσε νὰ γίνῃ κατὶ τί, νὰ λάμψουνε ἄτον ἤλιο σπαθιά ξεγυμνωμένα, καὶ νᾶβγουνε τῶν Ἀγγλων καὶ Γάλλων οἱ στρατοὶ. Νὰ ἔλθουν ἀνω κάτω μὲ μὲξ οἱ Εὐρωπαῖοι. Τούρκοι, Ρωμηοὶ, Φελλάχοι, τσιφούτηδες Ἐβραῖοι.

Ὁ Ἀραμπὴ τὸν Τούρκο Χεδίβη νὰ σκοτώσῃ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς καὶ οἱ ἄλλοι ἀντάξται νὰ σφαγοῦν, Ἐγγλέζοι, Γάλλοι, Τούρκοι, κκνῆς; νὰ μὴ γλυτώσῃ, νὰ πέσουν μὲς ἰστὸ Νεῖλο καὶ νὰ σκυλοπνιγοῦν. Πῶς νὰ σὰς πῶ! νὰ γίνῃ ἀλλόκοτη ἀντάρα, σὰν ἀπ' αὐτὸ, σὰν τρέλλα, σὰν ξαρκινὴ τρομάρα.

Ἦγουν μὲ ἄλλα λόγια ὁ κόσμος ν' ἀπαυτώσῃ, ἀπ' τὸ πολὺ τὸ αἶμα νὰ γίνουν δέκα Νεῖλοι, τὴν πονηρὴ οὐρά του ὁ Σατκῆς νὰ χάσῃ. οἱ Φράγκοι νὰ τὰ χάσουν καὶ τοῦ Χαιμὶ ἢ Πύλη, καὶ δίχως νὰ ἐλπίζῃ κκνῆς καὶ νὰ προσμένῃ, ἢ Αἰγύπτος—ὡ θάυμα! — Ἐλληνικὴ νὰ γένη.

Καμμιά φορὰ ποὺ ξέρεις ἢ τύχη πῶς τὰ φέρνει! θαρρεῖτε τέτοιο θαῦμα πῶς δὲν ἴσως νὰ γίνῃ, γιὰ τὸν Ρωμηὸ πρὸ πάντων, ποὺ ἔμαθε νὰ πέρνῃ τὸν ἓνα καὶ ἄλλο τρόπο μὲ ἄλλη τὴν εἰρήνη;

Ἄπ' τὸ Ρωμηὸ δὲν εἶναι πιά τυχερὸς κκνῆς... ἢ τύχη του τὸν σπρώχνει σὲ κατκατήσεις ξένας.

Ὁ Μπούμπουλης μονάχα ἄγχαί θὰ θυμώσῃ, γιὰτί δὲν θάναί μεσ σ' αὐτὸ τὸ πατιρνί... Ὁ! πόσαις βάρκαῖς πάλι ἴσως νὰ ἀρματώσῃ, Ὁ! τί δουλειαῖς μὲ φούνταις, τορπίλλαις καὶ βροντή! Καὶ ὅμως τέτοια ὦρα ἀκίνητη νὰ στέκῃ αὐτὴ ἢ τρικυμία, αὐτὸ τ' ἀστραπέλει!

Τὸ ζήτημα ἀμέσως θὰ ἄλλαξῃ καὶ φάσι, θὰ πῆγαῖνε ἢ κἀθε φυλὴ κατὰ διαβόλου, καὶ ἀπὸ τὰ δῶα του ποδῆα ἴσως νὰ κρεμάσῃ τὸν Ἀραμπὴ ἰστὴν πλώρη τοῦ ροβεροῦ του στόλου. Ἄν ἄφινε ὁ Ρούφος ἐκεῖνο τὸ δελφίνι, ἰστὴ θάλασσα τοῦ Νεῖλου τί ἦθελε νὰ γίνῃ!

Souris.

ΤΣΙΤΣΙΚΛΗΣ.

Κυρία Εἰσαγγελία! Φθάνει ὅσο κοιμήθηκες. Δὲν γνω-ρίζω μὲ ποίους συγκοιμήσαι, ἀλλὰ μπορεῖς ἐπὶ τέλους νὰ ἐξυπνήσῃς!

Οὐδεὶς πλέον πιστεύει, οὔτε αὐτὸς ὁ διευθυντῆς τοῦ Ξενοδοχείου Ἀθηνῶν, ὅτι ὁ Τσιτσικλῆς ἔπεσεν ἐκ τοῦ παραθύρου βγαζῶν τὸ ὑπόδημά του καὶ ἐφρονεῖθη.

Ἀκούομεν ὅτι ἐταρχεισθῆ ὁ νεκρὸς του ὑπὸ τοῦ κ. Ζωηιοῦ. Πρὶν ταριχευθῆ, ἔπρεπε νὰ γίνῃ νεκροφίλα συ-στηματικὴ, καὶ ὄχι γουζαρισμοὶ τοῦ κ. Γούζαρη.

Ἦπάρχουν δι' ἀνακρίσειν πολλὰ πρόσωπα. Σχηματί-ζονται ὑποθέσεις αὐτοκτονίας ἢ δολοφονίας.

Θὰ ἐπανέλθωμεν εὐρύτερον.

Πιστεύομεν ἐν τῷ μετὰ τὸ ἀπαίσιον γεγονός νὰ ὀ-δηγηθῆ εἰς χεῖρας τῆς Ἀνακρίσεως.

- Μάλιστα. Εἶνε τίμιοι ἄνθρωποι.
- Μὰ, εἶνε νύχτα.
- Σοῦ ἐγκουόμαι.
- Αἶ, τότε λοιπόν, ἔμπρὸς. Θὰ ἔλθω κ' ἐγὼ ἰστὴ διαδήλωσι.
- Μάλιστα. Πᾶμε.

Βήματι ταχεῖ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού. Οἱ φοιτηταὶ μετὰ πλήθους λαοῦ λαμπάδηφοροῦντες ἔφερον ἐντὸς τριῶν ἀμαξῶν τὰς εἰκόνας τοῦ Γαριβάλδη ἀνοσπερεῖς, καὶ μετὰ ζητωκραυγῶν ἔβαινον πρὸς τὰ ἀνάκτορα, τελοῦντες διαδήλωσιν διὰ τὰς νίκας αὐτοῦ.

Ἄπασα ἢ ὁδὸς ἐρωτιζέτο διὰ βεγγαλικῶν φώτων, δι' ἀνθῶν δι' ἔβαινον τὴν τῶν φοιτητῶν πορεῖαν καὶ γυναῖκες ἐκ τῶν ἐξωστών.

Φθὰς ἐκεῖ μετὰ τῆς Ἐλένης συναντῶ ἐκ τῶν γνωρίμων πρῶτον τὸν Ράλλον τὸν νῦν ὑπουργόν, ὅστις μὲ μὲξ ἰδῶν με ἐπλησίασε καὶ ὑπεψήθισεν εἰς τ' αὐτὸ μου.

- Μωρὲ, ποῦ τὴ πᾶ;
- Σοῦτ. Εἶνε ἀδελφὴ μου.
- Ὁ διάολε, τὴν ἐπαχθ.

[Ἦ συνήθεια εἰς τὸ προσεχές.] Παλιάνθρωπος.

ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΔΡΩΝ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἀπὸ τῆς προχθῆς, 16 Μαΐου, ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 4ην μ. μ., ἐγένετο διὰ τοὺς ἄνδρας ἡ ἐναρξίς τῶν **ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΛΟΥΤΡΩΝ ΑΘΗΝΩΝ** μεταφερθέντων ἐκ τῆς πρώτης αὐτῶν θέσεως ἐν τῷ παρὰ τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου. Διὸς κήψω, πρῶτην μὲν **ΠΑΡΘΕΝΩΝΟΣ**, νῦν δὲ **ΠΩΣΕΙΔΩΝΟΣ**. Διὰ δὲ τὰς γυναῖκας θὰ γίνῃ ἀπὸ τῆς πρώτης τῆς 30ης Μαΐου, ἡμέρας Κυριακῆς.

Ἐκτὸς τῆς μεταφορᾶς ταύτης, ἥτις ἐμηδένισε τὴν ἀπὸ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἀπόστασιν αὐτῶν, ἐγένοντο καὶ ἐξῆς σπουδαῖαι βελτιώσεις.

1ον Αἱ δεξαμεναὶ κατεσκευάσθησαν οὕτως, ὥστε νὰ ἔχωσιν ἀρχικὸν βάθος 85 ἑκατοστά τοῦ μέτρου μέχρις 1, 45 διὰ τοὺς ἄνδρας καὶ μέχρις 1, 35 διὰ τὰς γυναῖκας. Οὕτω δὲ πᾶς τις, εἴτε γνωρίζων νὰ κολυμβᾷ, εἴτε μὴ, δύναται νὰ διατρέγῃ αὐτὰς ἀκινδύως καθ' ἅπασαν αὐτῶν τὴν ἔκτασιν.

2ον Τὰ ὕδατα τῶν δεξαμενῶν, ἐκτὸς τῆς διηγεκτοῦς αὐτῶν ἀνανεώσεως, θέλουσιν ἀνανεοῦσθαι καὶ δις τοῦλάχιστον τῆς ἐβδομάδος ὁλικῶς.

3ον Τὰ ἀνανεούμενα ὕδατα θέλουσιν ἀποστέλλεσθαι καθ' ἑκάστην εἰς τὴν θάλασσαν.

4ον Ἐντὸς ἑκατέρας τῶν δεξαμενῶν ἐτέθησαν καὶ 4 ψυχρολουσίαι κατὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸν τρόπον διαρκῶς ἐνεργοῦσαι, τὸ δὲ ἐξ αὐτῶν ρέον διαυγέστατον θαλάσσιον ὕδωρ ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ ἔγῃ πίεσιν 3 1)2 μέτρων, θὰ ἔρχεται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τῆς θαλάσσης, παραλαμβανόμενον, ὡς γνωστόν, ἐξ ἀποστάσεως 100 περίπου μέτρων ἀπὸ τῆς παραλίας.

5ον Αἱ δεξαμεναὶ καλύπτονται καθ' ἅπασαν αὐτῶν τὴν ἔκτασιν ὑπὸ καθέτων παραπετασμάτων, εἰς τρόπον ὥστε καὶ σιὰ ἐπαρκῆς νὰ ὑπάρχῃ καθ' ἅπασαν τὴν ἔκτασιν αὐτῶν καὶ οἱ ἐν αὐταῖς λουόμενοι νὰ εἶνε ἐξωθεν ἐντελῶς ἀόρατοι.

Ἐντὸς τοῦ περιβόλου τῶν **ΘΑΛΑΣΣΙΩΝ ΛΟΥΤΡΩΝ ΑΘΗΝΩΝ** ὑπάρχει μεγάλῃς ἐκτάσεως κήπος κάλλιστα πεφυτευμένος, πλεῖσται καὶ μέγισται σιιάδες, καφενεῖον καὶ ξενοδοχεῖον ἀριστα κατηρτισμένα, καὶ προσέτι πρὸς πλήρη τέρψιν τῶν προσερχομένων μουσικὴ μετ' ᾠσμάτων ἀπὸ τῆς 5ης μ. μ. μέχρι τῆς 12 μ. μ.

Αἱ τιμαὶ ὠρίσθησαν ὡς ἐξῆς :

Δι' ἑκαστον εἰσιτήριον λουτροῦ μόνον . . . . . λεπτὰ **40**

Δι' ἐνδύματα, συνιστάμενα ἐκ μακρᾶς ποδήρου ἐσθῆτος, περισκελίδος καὶ χειρομάκτρου » **20**

Τὸ ὅλον λεπτὰ **60**

Τὰ μικρότερα τῶν 6 ἐτῶν παιδία γίνονται δεκτὰ δωρεάν, ὅταν συνοδεύονται ὑπὸ τῶν οἰκείων.

Ἡ χρῆσις τῆς περισκελίδος εἶνε ἀπαραίτητος διὰ τοὺς ἄνδρας, αἱ δὲ κυρίαὶ παρακαλοῦνται νὰ φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν τὰ ἀναγκαιοῦντα αὐταῖς ἐνδύματα, εἰδοποιοῦνται δὲ ὅτι θέλουσιν εὑρίσκει ἐντὸς τῶν ξυλίνων δωματίων αὐτῶν τὰ πρὸς νύξιν ἀναγκαῖα καὶ καθαρὸν κάτοπτρον.

Τὰ λουτρά εἶσονται ἀνοικτὰ καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 4ης π. μ. μέχρι τῆς 10ης π. μ. καὶ ἀπὸ τῆς 4ης μ. μ. μέχρι τῆς 8 1)2 μ. μ. ἀπαγορεύεται δὲ αὐστηρότατα ἢ ἐντὸς τῶν δεξαμενῶν χρῆσις σάπωνος καὶ πηλοῦ. Ὁ παραβάτης τῆς διατάξεως ταύτης ἀποπέμπεται ἀμέσως καὶ καταμηνύεται.

Ἡ εἰσοδος εἰς τοὺς κήπους εἶνε ἐντελῶς ἐλευθέρη καθ' ἅπασαν τὴν διάρκειαν τῶν λουτρῶν.

Ἡ ΔΙΕΥΘΡΝΣΙΣ

ΟΙΝΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ΚΑΤΑΑΛΗΛΟΤΑΤΟΙ ΔΙΑ ΘΕΡΙΝΗΝ ΕΠΟΧΗΝ.—ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΘΕΤΟΝ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ.—ΔΡΟΣΕΡΟΙ.—ΑΠΑΡΑΜΙΛΛΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΥΣΙΝ.—ΚΑΛΟΙ ΔΙ' ΑΝΔΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΑΣ.—ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΟΙ ΟΙΝΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

(Κεντρικὴ ἀποθήκη, Ὀδὸς Σταδίου, ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου).